

Happy endings

Wat een heerlijke jeugd had ik. Welk geschiedenisboek ik ook opensloeg, ik bleek altijd bij de overwinnaars te horen. Om te beginnen was ons land het beste. Onoverwinnelijke grootheden dwongen wij op de knieën. Ik noem 'geuzen versus Spanje', 'Hans Brinker versus het wassende water', 'Nederlands verzet versus de nazi's'. In voorafgaande eeuwen hadden we met slimheid en hard werken onze welverdiende rijkdom vergaard. Ten tweede was onze god de beste. De meest benarde situaties wist hij tot een onwaarschijnlijk goede afloop te brengen. David versus Goliath, Daniël versus de leeuwen en een bibberend volk Israël versus een goedgetrainde Egyptische legermacht. Het kon niet op. En dan was ik ook nog eens een protestant, de superieure tak binnen de christelijke kerk. Niets dan *happy endings*.

Aan het einde van mijn jeugd vormden zich donkere wolken boven die immer aanstormende goede afloop aan de horizon. Het waren de jaren tachtig, de doemdenkjaren. Ik was al flink gaan twijfelen aan de goede bedoelingen van het vrije Westen. Tijdens mijn studie kon ik me een nieuw eendimensionaal beeld van het verleden bij elkaar scharrelen. Nu waren

'wij' de *bad guys*. Nederland was rijk geworden van slavernij en koloniale uitbuiting, Amerika was het kwaad en godsdienst opium voor het volk. Het verzet uit '40-'45 was een mythe en de geuzen waren onbehouden rovers. We stonden aan de vooravond van een nucleaire catastrofe. En in het aanschijn van die apocalyps, hoorde ik ook nog eens bij de generatie nix.

Twintig jaar later is mijn puberale zwart-witwereld aardig van grijstinten voorzien. Maar nu krijg ik pubers voor mijn neus die de zaken graag in duidelijke hokjes ingedeeld willen hebben. Lekker dan. Hoeveel nuance kun je kwijt in de overvolle planning. Hoeveel enerzijds/anderzijds kan het puberbrein aan? Is het nou zwart of wit, mevrouw, en moeten we dit weten voor de repetitie? En met hoeveel ellende kun je kinderen confronteren zonder hoopgevende eindconclusie, zonder glimpje *happy ending*? Okee: de slavernij werd afgeschaft, Hitler werd verslagen, de muur viel. Maar om dan te roepen 'eind goed, al goed' gaat ook wel weer wat ver. Zijn we nou goed of slecht, mevrouw? En moeten we dat weten voor de toets?

Edith van Gameren
is freelance journalist
en tekstschrijver en
volgt de educatieve
master in Leiden.

'Ik was al flink gaan twijfelen aan de goede bedoelingen van het vrije Westen'

